Р Е Ш Е Н И Е
№ 45378

гр. София, 18.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 22.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **8665** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО във връзка с чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на А. Х. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.6, ап.12 срещу Решение № 1040- 21-407 от 17.06.2026г. издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-1745-5 от 19.02.2026г. на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

В жалбата се излагат доводи за неоснователност и незаконосъобразност на оспорения акт. Посочва се, че директорът на ТП на НОИ– С. град неправилно е заключил, че обичайното местопребиваване и жизненият център на жалбоподателката, в периода на временния й престой в Германия, е само и единствено там. Жалбоподателката твърди, че от много години живее и работи в [населено място], където има собствен имот, за който плаща ежегодно данъци. На следващо място посочва, че синът й също живее в С., както и внукът й. Твърди, че поддържа връзка с младото семейство и с доходите, които е получавала в Германия им е помагала. Посочва, че е видно от трудовите й правоотношения е имала периоди на прекъсване на пребиваването и в Германия, както и че никога не е имала намерения да пребивава постоянно в Германия, тъй като единствената и цел е била да се снабди със средства. Излагат се доводи за несъобразяване с Регламент № 987/2009. Иска се отмяна на Решение № 1040- 21-407 от 17.06.2026г., издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателката А. Т. се явява лично, като моли за отмяна на обжалваното решение. Посочва, че нейните жизнени интереси са в Република България, а в Германия е била единствено, заради работата, тъй като в България не е имала тази възможност след настъпването на коронавируса. Поддържа изцяло съображенията посочени в жалбата.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град не се явява, представлява се от юрисконсулт А., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Излага доводи за стриктно спазване на материалния закон при издаване на административния акт. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Представител на Софийска градска прокуратура не се явява, не изразява становище за основателност на жалбата.
Административен съд - София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи цялостна служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.168 от АПК, намери следното:
Със заявление от 28.01.2026 г., подадено чрез Дирекция “Бюро по труда - „В.“, А. Х. Т. е сезирала административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по реда и условията на КСО. В заявлението е посочила, че последната й трудова заетост е в Германия. Приложила е и заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава-членка на ЕС със СЕД U002 /по образец/, декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент № 883/2004 г. и копие на документ от Германия. В заявлението е посочила, че е необходимо да бъдат удостоверени осигурителни периоди в Германия от 01.03.2021 г. до 15.12.2025 г.
С уведомително писмо изх. № У-214-00-1747-1/02.02.2026 г. от А. Т. са изискани допълнителни документи от Германия, необходими за преценка правото й на ПОБ. С разпореждане № 214-00-1747-1 от 02.02.2026 г., постановено на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО е спряно производството по отпускане на ПОБ до представяне на същите.
Във връзка с допълнително представените документи от А. Т., на основание чл. 55 от АПК е постановено разпореждане № 214-00-1747-2 от 03.02.2026 г. за възобновяване производството по отпускане на ПОБ.
На основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, с разпореждане № 214-00-1747-3 от 03.02.2026 г., е спряно производството по отпускане на ПОБ до получаване на необходимата информация от КИ на Германия във връзка с прилагане на разпоредбите на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.
За изясняване на горното обстоятелство, чрез EESSI, ТП на НОИ-С. град е изпратил до КИ на Германия СЕД U001 /Искане за осигурително досие/, СЕД U003 /Искане за информация за заплатата/, СЕД H005 /Искане за информация за пребиваване/, както и приложените от жалбоподателката документи.
На 12.02.2026 г., чрез EESSI, от КИ на Германия са получени СЕД U017 /Осигурително досие/, с удостоверени периоди на осигурена заетост от 29.01.2021 г. до 16.12.2023 г., от 05.02.2024 г. до 31.12.2024 г. и от 02.01.2025 г. до 15.12.2025 г., основание за прекратяване на заетостта - уволнение от работодател и СЕД U004, удостоверяващ доходи от заетост за съответните периоди.
На 12.02.2026 г., чрез EESSI, от КИ на Германия е получен и СЕД H006 /Отговор на искането за информация за пребиваване/, в който за А. Х. Т. е удостоверено, че държава на пребиваване по време на релевантната дейност е Германия.
С оглед получената от КИ на Германия информация, на основание чл. 55 от АПК, с разпореждане № 214-00-1747-4 от 17.02.2026 г. е възобновено производството по подаденото от жалбоподателката заявление за отпускане на ПОБ.
С разпореждане № 214-00-1747-5 от 19.02.2026 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица – А. Я., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във връзка с чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, е постановен отказ за отпускане на ПОБ, с мотиви, че в

получения документи /СЕД/ H006, издаден от компетентната институция в Германия, е посочено, че държавата на пребиваване е Германия. Разпореждането е връчено на 21.05.2026 г.
На 27.05.2026 е подадена жалба от А. Т. срещу разпореждане № 214-00-1747-5 от 19.02.2026 до директора на ТП на НОИ – С., с която е поискано да се извърши цялостна и обективна преценка на всички факти и обстоятелства по случая, както и да бъдат изискани необходимите документи и информация от компетентните германски институции относно осигурителните периоди.
В хода на контролното производство и във връзка с предявената от А. Т. жалба, на 28.05.2026 г., чрез EESSI от ТП на НОИ-С. град, са предприети действия за изясняване на спорните обстоятелства, като е изпратен до КИ на Германия СЕД H005 /Уведомление/искане за предоставяне на информация/, ведно с приложения документ, издаден от КИ на Германия за дерегистрация на адрес в Германия, за преразглеждане на информацията в получения на 12.02.2026 г. СЕД H006.
С Определение № 1040-21-374/04.06.2026 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, е спряно производството по жалба вх. № 1012-21-1238/27.05.2026 г., до получаване на изисканата от КИ на Германия информация.
На 05.06.2026 г., чрез EESSI, от КИ на Германия е получен нов СЕД H006, вкойто за А. Х. Т. отново е удостоверено, че държава на пребиваване по време на дейността е Германия.
В хода на производството, на 08.06.2026 г. е извършен допълнителен обмен на информация / СЕД H005/ с германските власти, при който е поискано повторно преразглеждане и уточняване на относимите обстоятелства. В получения, отговор на 12.06.2026 г. / СЕД X012/, компетентният германски орган е посочил, че на запитването вече е отговорено няколко пъти, т.е е потвърдил, че държавата на пребиваване на лицето е Германия.
От събраните по административната преписка доказателства, включително полученото официално становище/потвърждение от компетентните органи на КИ на Германия, административният орган е установил, че държавата на пребиваване е на територията на Германия. С обжалваното решение директорът на ТП на НОИ – С. е потвърдил разпореждане № 214-00-1747-5 от 19.02.2026 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица – А. Я. и е отхвърлил жалбата като неоснователна. В този смисъл административният орган е приел, че не са налице предпоставките за приложение на изключението по чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, доколкото по време на последната си трудова заетост жалбоподателката е пребивавала на територията на Германия, която е и компетентната държава по осигуряването ѝ. Посочил е, че последващото завръщане на лицето в България, както и наличието на семейни и жилищни връзки със страната, не обосновават извод за обичайно пребиваване в България през релевантния период. Приел е, че компетентна да прецени правото на парично обезщетение за безработица е държавата по последната заетост – Германия, поради което жалбоподателката няма право на отпускане на такова обезщетение по българското законодателство. Решението е връчено на 24.06.2026 г.
По делото са приети документите от административната преписка и представените от страните. Представените от жалбоподателката доказателства в подкрепа на тезата ѝ след като е заявила, че няма искания за доказателствата и след като устните състезания са обявени за приключени не се вземат предвид, като не се налага отмяна на хода на хода по същество за приобщаването им.
С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на Т на НОИ– С. град, поради което е процесуално допустима

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.
По същество, същата е основателна по следните съображения:
Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма. Обжалваното разпореждане е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, отговаря на формата, утвърдена от Управителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и е издадено в предвидената от закона форма, като са изложени фактическите и правните основания за издаването му.
Обжалваното разпореждане и потвърждаващото го решение са издадени при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменително основание по чл. 146, т. 3, като същите са постановени и в нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.
Основният спорен въпрос между страните е правен и се свежда до следното: кое е мястото на обичайното пребиване на заявителя - жалбоподател в настоящото производство.
Съгласно разпоредбата на чл.54ж, ал.1 КСО, паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на ТП на НОИ.
Право на парично обезщетение за безработица съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс. Според ал.3 на чл.54а КСО паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако:1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.
Спорният въпрос между страните по делото касае определянето на държавата, чиято институция е компетентна да отпусне поисканото със заявлението парично обезщетение за безработица, след като последната заетост на жалбоподателя е била на територията на Германия. С оспорения акт решаващият орган приема, че държава на пребиваване е Германия, поради което и НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица. Жалбоподателят оспорва този извод, като твърди, че държавата на пребиваване му е Република България.
Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите- членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Регламент (ЕО) № 883/2004 намира приложение към правилата за отпускане и определяне на посочените в чл. 3, § 1 обезщетения, обуславящи клоновете на социална сигурност, сред които са и обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з"). Персоналният обхват на регламента е определен в разпоредбата на чл. 2, § 1, която предвижда, че се прилага към граждани на държава-членка, лица без гражданство и бежанци, които пребивават в държава- членка, които са или са били подчинени на законодателството на една или повече държави- членки, както и към членовете на техните семейства и към преживелите ги лица.
Не е спорно по делото, че жалбоподателката е гражданин на Република България, т. е. на държава- членка на ЕС, поради което и е лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004.
Механизмът на координация на системите за социална сигурност, уреден в Регламент (ЕО) № 883/2004, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. В чл. 11, § 1 регламентът определя, че лицата, за които той се прилага, се подчиняват на законодателството само на една държава- членка и това законодателство се определя по реда, уреден в самия регламент. Общото правило за определяне на приложимото законодателство, валидно и по отношение на обезщетенията за безработица, е формулирано в чл. 11, § 3. В буква "а" от тази разпоредба е посочено правилото, касаещо наетите лица /каквато е била жалбоподателката/, и това правило гласи, че спрямо лице, осъществяващо дейност като нает или като самостоятелно зает лице в една държава-членка се прилага законодателството на тази държава членка. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата-членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004.
Съгласно чл. 65, § 2 напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като нает или като самостоятелно зает лице е пребивавало в държава- членка, различна от компетентната държава- членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата- членка по пребиваване. Без да се засяга член 64, напълно безработно лице може, като допълнителна мярка, да се постави на разположение на службите по заетостта в държавата-членка, в която то последно е осъществявало дейност като нает или като самостоятелно зает лице. Безработно лице, без да е пограничен работник, което не се върне в неговата държава-членка по пребиваване, се поставя на разположение на службите по заетостта на държавата-членка, чието законодателство за последно е било подчинено.
От своя страна чл. 65, § 5 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда, че: а) Безработното лице по първото и второто изречение на параграф 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като нает или като самостоятелно зает лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване. б) Въпреки това, работник, без да е пограничен работник, на когото са били отпускани обезщетения за сметка на компетентната институция на държавата-членка, на чието законодателство е бил подчинен при завръщането си в държавата-членка по пребиваване първо получава обезщетения в съответствие с член 64, като получаването на обезщетения в съответствие с буква а) се спира за периода през който той получава

обезщетения съгласно законодателството, на което последно е бил подчинен. При тази правна рамка, от съществено значение се явява определянето на две понятия– компетентна държава-членка и държава-членка по пребиваване. Относно първото понятие вече се посочи, че това по принцип е държавата, в която лицето осъществява дейност като нает лице. В конкретния случай няма спор, че това е Германия.

В случаите на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 компетентна става държавата-членка по пребиваване. За определяне на държавата по пребиваване е необходимо на първо място да се изясни съдържанието на понятието пребиваване. Определение на това понятие е дадено в чл. 1, б. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004, където се посочва, че "пребиваване" означава мястото, където лицето обичайно пребивава, за разлика от понятието "престой", което регламентът определя като временно пребиваване (чл. 1, б. "к"). От своя страна правилата (елементите) за определяне на пребиваването са уредени в чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 по прилагането на т. нар. основен регламент – Регламент (ЕО) № 883/2004. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 при различия в становищата на институциите на две или повече държави-членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната и информация относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: a) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки; б) положението на лицето, включително: i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост; ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето; iii) упражняването на неплатена дейност; iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи; v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му; vi) държавата-членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане (§ 1). Съгласно разпоредбата на чл. 11, § 2 от Регламент /ЕО/ № 987/2009, когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в § 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице.

Съдът намира, че разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 урежда критериите, въз основа на които следва да се определи пребиваването на всяко едно лице и които следва да се приложат от всяка държава-членка по принцип при определяне на обичайното пребиваване на лицето. Целта на разпоредбата е уеднаквяването на критериите, въз основа на които държавите-членки определят мястото на обичайно пребиваване на едно лице.

Също така следва да се отбележи, че в изготвения практически наръчник (публикуван на официалната интернет страница на Европейската комисия) са изяснени понятията "обичайно пребиваване", "временно пребиваване" и "престой". В наръчника се разглеждат и специфичните критерии, които трябва да бъдат взети под внимание, за да се определи

мястото на обичайно пребиваване на дадено лице, като например: семейното положение и роднинските връзки на лицето; продължителността и непрекъснатото пребиваване в съответната държава членка; състоянието на трудова заетост (по- специално мястото, където обичайно се упражнява съответната дейност, постоянният характер, както и продължителността на договора за работа); упражняването на неплатена дейност; в случай на студенти- източникът на доходите им; доколко постоянно е жилищното положение на лицето; държавата членка, в която лицето плаща данъци; причини за преместването; намеренията на лицето въз основа на всички обстоятелства и подкрепени с конкретни доказателства. При необходимост могат да се вземат предвид и други факти.
В конкретния случай директорът на ТП на НОИ - С. е приел, че Германия е била й държава по пребиваване за жалбоподателката, формирайки извода си въз основа на дълготрайната й трудово-правна връзка с Германия, приемайки я за основен критерий при определяне на центъра на жизнените й интереси, в нарушение на чл. 35 от АПК, без да извърши цялостна оценка на останалите относими факти, установени в чл. 11, § 1 от Регламент /ЕО/ № 987/2009, независимо, че нормата на чл. 11, § 1 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 изрично го задължава за това. Обстоятелствата, които е следвало да обсъди задължено органа и да вземе под внимание при определяне на центъра на жизнените интереси на жалбоподателката като къде живеят част от роднините й, в коя от двете държави са били преимуществено личните и социалните й контакти и връзки, какви са били интервалите й на работа в чужбина и на завръщане в България, жилищното положение на лицето в двете държави, изобщо не са обсъдени в мотивите на акта, с което е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила.
Съгласно изготвения съвместно от държавите - членки Практически наръчник относно определянето на приложимото социално-осигурителното законодателство в ЕС, ЕИП и Ш. различните критерии, определени от Съда на Европейския съюз и съдържащи се в член 11, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009, невинаги имат еднаква тежест и значимост, но – от друга страна – между тях няма установена йерархия. Няма бързо и лесно приложим критерий, който да може да се счита за решаващ, като често институциите просто предполагат, че мястото на пребиваване е идентично на мястото, което лицето декларира като домашен адрес. Всеки отделен случай трябва да се разглежда според индивидуалните си характеристики въз основа на цялостна оценка на всички релевантни факти и обстоятелства.
В случая, отразеното във формуляра СЕД Н006 от немската компетентна институция само по себе си не може да се приеме за безспорно установяване на държавата на пребиваване на жалбоподателката, тъй като в цитирания формуляр е налице единствено посочване на вписания адрес, на който жалбоподателката е била регистрирана за времето на престоя си в Германия. При липса на попълнени каквито и да е други данни в СЕД Н006 за положението на лицето – естеството на упражняваната дейност, семейното положение, източници на доходи, жилищно положение и т. н. не би могло да се стигне до извод, че немската институция е извършила преценка за мястото на обичайно пребиваване на жалбоподателката, съобразно правилата на чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Насоки в този контекст, респ. за обосноваване на изолиран извод досежно пребиваването на жалбоподателката на база декларирания адрес в СЕД Н006, има и в изготвения

съвместно от държавите-членки Практически наръчник относно законодателството, приложимо в ЕС, ЕИП и Ш., в който се посочва, че често институциите просто предполагат, че мястото на пребиваване е идентично на мястото, което лицето декларира като домашен адрес. Въпреки че адресната регистрация може да се разглежда като знак за намерението на лицето, тя в никакъв случай не е решаваща и не може да се използва като предпоставка за това да се приеме, че лицето пребивава на определено място.
След прекратяване на трудовия й договор А. Т. не поддържа отношения с държавата – членка на заетост, съответно пребиваването й в Германия през процесния период е било наложено от естеството на работа й и не е резултат на направен личен избор, касаещ мястото на пребиваване. От попълнена от жалбоподателката Декларация относно определяне на пребиваване, във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, става ясно, че родните и детето й също живеят в Република България, където тя разполага с постоянно жилище (като е представила с жалбата препис от НА относно това жилище). Жалбоподателката се е връщала регулярно, докато е работила в Германия, т.е. центърът на жизнените й интереси не е в Германия.
Така декларираните от жалбоподателката факти и намерение за установяване, административният орган е приел за ирелевантни относно преценката за определяне държавата на пребиваване на лицето в нарушение на чл. 11 от Регламент /ЕО/ № 987/2009. При изследване на останалите критерии за определяне на пребиваването, установени в чл. 11, § 1 от Регламент /ЕО/ № 987/2009, освен продължителността на трудово-правната връзка на жалбоподателката в Германия от събраните писмени доказателства се установява, че синът й, както и родните, с които тя не е прекъснала връзка, живеят в България. По време на трудовата й заетост в Германия А. се е завръщала регулярно при тях в периодите на отпуски и по празници, помагала е и финансово на семейството на сина й. Тя не се е установила в Германия за постоянно, придобивайки жилище. След прекратяване на трудовото й правоотношение с немския работодател, жалбоподателката не е останала да си търси друга работа в Германия, а се е върнала в Република България. Същата не само е била адресно регистрирана с постоянен адрес на територията на Република България през целия период на трудова заетост в Германия, но и реално е разполагала с постоянно жилище на територията на Република България.
Горните обстоятелства сочат трайна обвързаност на жалбоподателката с държавата й по произход, поради което през периода на трудовата й заетост в Германия, центърът на жизнените й интереси не е бил променян, а е останал съсредоточен в държавата й по произход - България. Така изложените обстоятелства не са анализирани в дълбочина от ответника заедно с другите критерии и поради тази причина се явява необосновано и неправилно неговото заключение за центъра на жизнените интереси на жалбоподателката.
В тази връзка следва да се посочи, че в съображение 9 от Решение № U2 от 12 юни 2009 година относно обхвата на член 65, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на правата на обезщетения за безработица на напълно безработни лица, които не са погранични работници и които по време на последната си дейност като заети или самостоятелно заети лица са пребивавали на територията на държава-членка, различна от компетентната

държава-членка, се посочва следното: "Въпреки че понастоящем това е приемливо за пограничните работници и някои други категории работници, които също запазват близки отношения с държавата си на произход, то не би било приемливо, ако поради твърде широко тълкуване на понятието "пребиваване" се наложи приложното поле на член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 да бъде разширено до всички лица, които осъществяват определена относително стабилна дейност като заети или самостоятелно заети лица в определена държава-членка и са оставили семействата си в държавата си на произход". Посоченото становище на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност обаче не води автоматично до извод, че щом лицата имат относително стабилна (дългосрочна) заетост в държава-членка, различна от държавата им по произход, то това изключва възможността последната да се явява и държава на пребиваване. Напротив, в т. 3 от диспозитива на това решение изрично е посочено, че за целите на прилагането на настоящото решение държавата на пребиваване се определя в съответствие с член 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Това означава, че за всеки конкретен случай следва да се определи, доколко местоживеенето на роднините на лицето оказва влияние на центъра на жизнените му интереси.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са неправилни, като постановени в нарушение на закона, и следва да бъдат отменени. Доколкото естеството на акта не позволява делото да се реши по същество, същото следва да се върне като преписка на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО за ново произнасяне по заявлението на А. Х. Т. при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143 от АПК право на разноски има жалбоподателката, но доколкото по делото не са представени доказателства за реално направени такива, разноски не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София– град, Трето отделение, 81- ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Х. Т., ЕГН [ЕГН], Решение № 1040- 21-407 от 17.06.2026г. издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-1745-5 от 19.02.2026г. на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

ВРЪЩА преписката на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО при ТП на НОИ – С.– град за ново произнасяне по Заявление от 26.01.2026 г. на А. Х. Т. за отпускане на парично обезщетение за безработица, съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно на основание чл.119 от КСО.

СЪДИЯ: